

A Tollforgató 7. évfolyamának 1. száma 1991 őszén jelent meg. A Riporter szakkör tagjai beköszöntőjével kezdődött az újság.

Kedves Gyerekek!

Köszöntünk benneteket az új tanévben. Ismét elmúlt egy nyár, öregebbek lettünk egy évvel. A hosszú pihenő után megint komoly munka, tanulás vár rátok. Kevesebb idő jut pihenésre, szórakozásra. A szabadidő hasznos eltöltéséhez iskolánk is segítségetekre van. Már az elmúlt két hónap is bővelkedett eseményekben. Szeptemberben a „Csillag túrát” szerveztük, melyen szép számban vettetek részt.

Három nagy sportesemény is lezajlott: Darvas Kupa, Mezon Kupa, Primőr Kupa. A Primőr Kupán büfét is szerveztünk, melynek bevételét a táborozó gyerekek támogatására fordítjuk. Igen sok segítséget kaptunk szülőktől, gyerekektől egyaránt. Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani mindazoknak, akik munkájukkal, felajánlásaikkal segítségünkre voltak.

Októberben a 7-8. osztályosok 3 napig szüretelni voltak.

A 7. évfolyam színházlátogatást szervezett. Feledhetetlen élményben volt részük azoknak, akik megtekintették „A kőszívű ember fiai” című előadást. Lezajlott az alsó tagozat és az 5-6. osztályosok mesemondó versenye is.

November elején pedig vidám kirándulócsapat indult útnak. Útjuk célja Dobogókő volt. A lelkesedést csak fokozta, hogy itt már havat is láttunk. A fárasztó, de kellemes Holdvilágárokbeli túra után jól esett a buszban kényelmesen elhelyezkedve hazafelé indulni.

A diákönkormányzat szervezésében tízórai árusítása kezdődött, ahol a Kerek-perc Pékség termékeit vásárolhatjuk.

Első számunkban élménybeszámolókat olvashattok a fenti eseményekről, nyári élményekről.

Kaland a siroki várban

Parádon voltunk táborozni, amikor ez a kis kaland megesett velem.

A tanárok elhatározták, hogy elmegyünk a siroki várba. Az utat nem részletezem, mivel az nem lényeges.

Megérkeztünk. Éppen a rosszabbik utat választottuk felfelé, ugyanis nagyon csúszós volt. Én többször megcsúsztam, és majdnem visszaestem. De végül is szerencsésen megérkeztünk a várhoz. A várromba csak lyukakon keresztül lehetett bejutni. A romot minden ellenállás nélkül sikerült „elfoglalnunk”.

Már vagy egy órája ott voltunk, de még mindig akadt látnivaló. Többen felfedeztek egy üreget, mely teljesen sötét volt, és ezért mindenkit csábított. Elhatároztuk, hogy bemegyünk. Én lettem a vezető. Valahonnan előkerült egy három voltos zseblámpa. Ekkora fényerővel nem volt okos dolog elindulni, de mivel nem volt más, kénytelenek voltunk. Elindultunk. Az elején minden nehézség nélkül jutottunk előre, de pár méter után enyhén bevertem a fejem. Akkor már sejtettem, hogy kezd szűkülni a folyosó. Hétrét görnyedve haladtunk tovább, de még mindig szűkült. Már négykézláb haladtunk, végül már kúszni kellett. Mindenki nagy reményeket fűzött ehhez az expedícióhoz, reméltük, találunk valami érdekeset.

Újra magasodott a mennyezet, de csak annyira, hogy fel tudjunk guggolni. Szerencsére érkezett egy jobb zseblámpa. Ezzel bevilágítottam az utat magam előtt.

Nagy volt a csalódásom: mindenféle konzervdobozok és kötörmelékek voltak. Mondtam a többieknek, hogy menjünk ki, mert nincs benn semmi. Volt, aki kiment, de volt olyan is, aki szerette volna megnézni az üreget.

Ezután még sokáig ott voltunk, és utána indultunk a táborhely felé.

(Kontra György 7.a)

Tutajozás a Szent Anna tavon

Megható és kedves számomra visszaemlékezni a Szent Anna tavi nyaralásra. Egyik szombati napon apával és az unokatestvéreimmel, kocsival mentünk egy kicsit kikapcsolódni. Nagyon gyönyörű volt a kilátás, szép hegyek vettek körül, amerre csak mentünk. Rengeteg szerpentint hagytunk el magunk mögött. Közben

meg-megálltunk virágot szedni. Amikor megérkeztünk, kipakoltam a táskából és futottunk a tóra fürdőzni, mivel rettenetes hőség volt és így kívánatos volt a víz. Életemben először akkor úsztam át a Szent Anna tavat. Mikor eltelt egy kis idő, akkor körbesétáltuk az egész környéket, és rátaláltunk a régi ismerőseinkre, akik egy pár napra jöttek víkendezni, és még egy sátrat sem hoztak. ...Ott volt a legjobb barátnőm is, akivel ketten összeszereltünk egy tutajt, és jó mélyen beveztünk a közepére a tónak. Egyszer csak, amikor Bobó, a barátnőm, és az unokatestvérem, Ági elkezdtek hancúrozni, reccs, a tutaj eltörött, és persze ruhástól az egész társaság beleesett a vízbe. Még az volt a szerencsénk, hogy tudunk úszni, és belekapaszkodva a tutajroncsokba, kiúsztunk. Úgy néztünk ki, mint az ázott csirkék. Estére nagy nehezen megszáradt a ruhánk...

Mi ketten Bobóval a sátrat választottuk ki éjszakára, és meg is engedték nagy nehezen, mert a környéken sok a medve és féltettek bennünket. Berendezkedtünk, és bezártuk a sátrat. Mikor már kissé besötétedett, elmentünk a felnőttekkel medvét lesni. A sötét erdőben, csendben, de remegve vártuk őket. Eltelt egy félóra néma hallgatás: hallottuk a hosszadalmas ropogást, reccsenést. Hamar felgyújtottuk az elemlámpákat és a fénytől megijedve, loholt ki a hegyen egy kis medvebocs.

Nagyon el voltunk ragadtatva a látványtól.

...Hazafelé gyalog mentünk Tuszánig, és eltévedtünk. Rengeteget bolyongtunk, míg végre megtaláltuk a várost és felszálltunk a vonatra.

Csodálatos élmény volt, talán a legszebb a nyáron.

(Zajzon Zsuzsa 8.c)

Egy nap a Balatonnál

Július végén korán reggel elindultunk a Balatonra. Körülbelül két óra hosszáig tartott az út. Amikor odaértünk, az volt az első, hogy együnk, mert nem ettünk hajnal óta semmit. A „lakoma” után sátort vertünk, és megvártuk, hogy melegebb legyen. Másfél vagy két órát kellett várunk. Én azután futottam a vízbe, de jöttem is vissza, mert olyan hideg volt a Balaton, hogy azt nem lehet elmondani. Később mégis belementem és sokáig lubickoltunk. Délben megebédeltünk, majd szundítottunk egy kicsit. Amikor a szüleim felébredtek, akkor én már a vízben voltam. Rengeteg ideig fürödtünk még, de aztán lebontottuk a sátrat és elindultunk haza.

Amikor hazaértünk, arra gondoltam, hogy ezt holnap újra csinálnám, de ez csak álom volt.

Hajnali kiruccanás

Egy hajnalban nagyon ideges voltam, ugyanis 2 óra volt és nekem fél 5-kor kellett ott lennem a megbeszélthelyen. De nem mertem lefeküdni, mert féltem, hogy elalszom, ami nagyon kellemetlen lett volna. Szóval ott üldögéltem, amikor végre 3 óra 45 perc lett, és már nem bírtam tovább.

Tornacipőt, melegítőt húztam, és vágóban próbáltam elhagyni a házat. De miután nekimentem egy-két bútornak, vakmódszerrel tipegve keveredtem ki.

Az utcára már gyorsabban találtam ki, át a kerítésen és futás.

Az egész út kihalt volt. Nemsokára ott voltam a célban, itt is átmásztam a kapun. Bár itt nehezebben, mert ugyanis két méter magas volt, nem úgy, mint a miénk, ami kb. 1 méter, szóval lehuppantam a kerítésen belül. De most fellebbentem a fátylat a helyszínről, és az indítóokról.

Balatonfenyvesen vagyunk, közelebből pedig Fillér János nyugdíjas vasutas tiszt, forgalomirányító kertjébe hatoltam be. Mégpedig abból a célból, hogy megyünk süllőzni a tóra.

Na, szóval bent a kertben odamentem az ajtóhoz.

Persze semmi mozgás, mérgesen leültem a fűrészbakra.

Egy idő múlva nyílik az ajtó, és egy hang azt suttogja:

- Gyurka, te kaparászol?
- Ahá - nyögtem, tudniillik azzal voltam elfoglalva, hogy egy szálkát operáljak ki a kezemből, több-kevesebb szerencsével.
- Csöndben vedd elő a botokat!

Eleget tettem az utasításnak, és 15 perc múlva kint ültünk a csónakban, a horgok bedobva, mi pedig beszélgettünk. Kb. hét óra lehetett, amikor kezdett világosodni. Ekkor jött fel a nap. Mondhatom, gyönyörű volt a látvány: először sötétvörös híd, bár engem a gilisztára emlékeztetett, egy egyre sárgább és hosszabb gilisztára.

Én csak ültem a csónakban és figyeltem, hogy törik meg a felkelő nap fénye a hullámokon.

Fillér bácsi viszont megérintette a karom és azt mondta, nézzem a botokat.

Én nem láttam semmit. Ő erre azt mondta: Valami ott van a horog közelében, szerintem balin.

Kézbe vette a botot, de a hal csak 2 cm-t mozdított a kapásjelzőn. Ezt még egy párszor eljátszotta velünk, de igazából nem volt éhes. Végül mérgesen evezünk vissza a partra...

(Tóth György 8.c)

A Csillagtúra

A Csillagtúrát egy pénteki napon rendezték meg. Az iskola elől indultunk, és nagy kiabálással haladtunk az utcán. A járókelők közül sokan megkérdezték:

- Hová mentek, gyerekek?

- Megyünk az erdőbe túrázni - válaszoltunk. Ezt még sokan megkérdezték, míg végre elértünk az erdőig. Itt egy sínen kellett átmenni, majd megkezdődött a botorkálás a sárban a kövek között. Az erdőben már sokan zseblámpáztak, elől pedig Pap-Szigeti tanár bácsi vezette a csoportot. A gyerekek útközben ijesztgették egymást. Az egyik előre szaladt, és bebújt egy bokorba, amikor a többiek odaértek, akkor pedig kiugrott és megijesztette őket. A fordulópontonál már eléggé el voltunk fáradva, így leültünk megpihenni, és megenni a késői vacsorát.

Kis idő múlva újra elindultunk, de még csak ekkor jött a java a túrának. Visszafelé már sokan el voltak fáradva, és alig bírták tartani az iramot.

Sokat mentünk a kövesúton, míg elértünk a volt katonaságig. Bevártuk a többieket, és nagy nehezen sikerült tovább indulni.

A Bercsényi utcán már mindenki nagyon örült, hogy nemsokára hazaérünk. Én is örültem, mert tudtam, hogy én érek haza leghamarább.

Jó volna még egy ilyen túrát szervezni!

(Kovács Attila)

Verseny a Darvas Kupáért

Iskolánk ebben az évben is megrendezte a Darvas Kupát. Ez az általános iskolásoknak szervezett verseny két napig tartott, csütörtökön és pénteken. Ezen a napon volt az 1977-78-79-es születésűeknek a versenye. A szokásos számokban lehetett nevezni: 60 m, távolugrás, 4x1 körös váltó, 4 körös futás.

A város majdnem minden iskolája elindult. Erről a versenyről lehetett bejutni a Primőr Kupára.

Elsőnek a fiú 60 métert és a lány távolugrást bonyolították le. Iskolánk versenyzői igen szépen szerepeltek. Ezután megcserélték a számokat, a fiúk távolt ugrottak, a lányok pedig 60 métert futottak. A versenyszámok között eredményhirdetéseket tartottak. Iskolánk versenyzői gyakran állhattak a

dobogó fokaira. Ezután következtek a váltók. A 77-78-as fiúk kezdték. A mi csapatunk a harmadik helyen végzett. A váltók befejeztével startoltak a hosszútávfutók, négy kört kellett megtenni. A lányok indultak elsőnek. Itt szeretném kiemelni Nagy Katalin eredményét. Ezután következett a 77-78-asok futama, majd a 79-eseké. Itt Kiss Attila ért el kimagasló eredményt.

A versenyszámok befejeztével volt a még ki nem hirdetett számok eredményhirdetése. Az összesítés szerint a mi iskolánk vezetett, de még hátra volt a második nap...

(Szurmik Tamás 8.c)

A verseny második napja

Már második napja folyt a verseny a Darvas iskolában. Szülők, gyermekek jöttek iskolánkba, a küzdelem miatt. Mindenki várta az újabb eredményeket. A 60 méteres síkfutás és a távolugrás vezette be a második nap eseményeit. A 81-es fiúk 60 méteres futásában iskolánk győzött. A fiúk váltójában a Darvas szerezte meg az aranyérmet. A fiúk távolugrásában is mi győztünk. A 800 méteren ismét a mi iskolánk egyik tanulója állhatott fel a dobogó legfelső fokára. Szinte minden eredményhirdetésnél iskolatársaink álltak a dobogó fokaira.

Minden versenyző ajándécsomagot kapott, amelyet a Máltai Szeretetszolgálat Félegyházi Egyesülete küldött. Sok gyerekre büszke iskolánk. Ezek közül is egyet-kettőt kiemelek, pl. Mák Szabolcs 5.b és testvére Mák Melinda 5.b, Lukács Adrián 5.a, Kovács Gábor 5.a.

A versenyzők és a szurkolók arcán néha bánat, néha meglegedés tükröződött. A versenyzők fáradtan, de boldogan csillogtatták meg érmeiket. Nagy meglegedésünkre a kupát az 5.b osztályos Mák Szabolcs emelhetette fel.

(Kovács Krisztina 5.a)

Az 5-6. osztályosok mesemondó versenyének eredménye

Első lett: Ónodi Szilvia 6.c

Második: Sallai Katalin 5.a

Harmadik: Gömöri Annamária 5.c

További helyezettek: Ipacs Pál 6.c, Dufka Hajnalka 5.a, Fekete Katalin 6.d, Pesír Viktória 5.a, Tóth Andrea 5.d, Kovács Dalma 5.a, Bálint Hajnalka 6.c, Fehér András 5.d, Kurucz Orsolya 5.e, Jéga Melinda 6.c, Balogh Tímea

Köszönjük a felkészülést, a magyar szakos tanár néniknek a felkészítést, a helyezetteknek ezúton is gratulálunk!

Kirándulás Budapesten

Tanévünk második hetében kirándulni indultunk. Reggel nagy izgalommal gyülekeztünk a megbeszélt helyen.

Az indulással kis bonyodalmaink voltak, mert a busz nem indult be. Ezért egy másik busszal csak 8 órakor tudtunk elindulni. Az utazás vidám volt. Sokan énekeltek, játszottak. Kb. fél tízkor érkeztünk Budapestre. A Széchenyi hegyről leutaztunk Kisvasúttal a János-hegyre. Ott fölmentünk az Erzsébet kilátóhoz, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt az egész városra. A kilátó környékén még nézelődtünk egy kicsit, aztán megebédeltünk. Kis idő múlva mindenki örömeire lelibegtünk a libegőn. Mindenkinek ez tetszett a legjobban. Csak azt sajnálom, hogy nem mentünk többször vele. Ezután 3 órás körútra indultunk a Budai várba. Először a Mátyás templomba és az abban lévő múzeumba mentünk. Az altemplomban sok múzeumi tárgyat láttunk. Ezután mindenki kedve szerint vásárolt a bazárban. A Halászbástyáról gyönyörű kilátás nyílt a Dunára és a pesti oldalra. A várudvar is nagyon szép volt, de nem mentünk be, mert nem volt nyitva.

A kellemes budapesti kirándulás után visszamentünk a buszhoz, és fél hétkor hazaérkeztünk. Akinek az anyukája nem volt ott a kiránduláson, az elmesélte az egész nap eseményeit.

(Vereb Judit 5.a)

A Macskák

Anyu az egyik nap azzal jött haza, hogy a jövő héten megyünk a Szegedi Szabadtéri Színházba.

Mivel én egy kicsit meglepődtem attól a szótól, hogy „megyünk”, és egy kisebb szópárbajba kerültünk.

- De anyu, én nem szeretek színházba járni!
- Fiam, a Macskák című színdarabra megyünk - mondta anyu.
- Tőlem a kutyákra is mehetünk, akkor sem megyek! - feleltem.

- De azt mondtad, hogy a Macskákra szívesen elmennél egyszer - mondta kicsit már hangosabban.
- Egyszer, de nem most - ezzel a szóval búcsúztam, és eltűntem a szobám ajtaja mögött.

Mivel anyu tényleg igazat mondott azzal, hogy ezt a színdarabot meg szeretném nézni, pár nap múlva bejelentettem, hogy:

- Anyu, megyek a színházba.
- Nagyszerű - válaszolta örömmel, - mert legalább nem egyedül kell mennem.

Amikor eljött a napja, hogy megyünk, azon gondolkodta, mi volna, ha beteget jelentenék, vagy elmennék, és nem érnék haza időben. De ezek a gondolatok gyorsan elszálltak, mikor anyu már a táskát fogta, és így szólt:

- No, gyere, Robikám, menjünk művelődni, te úgymint ritkán szoktál!
- Ahá! - ilyen hosszú választ csak akkor adok, amikor épp egy hosszú gondolkodássorból ijesztenek ki, vagy épp az ágyból.

Amikor megérkeztünk, gyönyörű látvány fogadott. Ugyanis a színház egy templom előtt van, és ez a templom gyönyörű volt. A színpad is szép volt.

Amikor elkezdődött a színdarab, gyönyörű szép fénycsóvák kísérték az épp akkor bevonuló macskákat. Volt ott a szivárvány összes színéből egy darabka. Volt egy jelenet, ahol füstöt eresztettek a színpadra, és ebben csodálatos szép zöld fénycsík jelent meg. Nem is egy, tíz, vagy tán húsz is.

A színészek mindent beleadtak, és egy kimondhatatlan szép darab lett belőle. De a szünetben megjött az áldás, elkezdett esni az eső. Ez még el is állt időben, de másodszorra pont a finálé előtt kezdett újra esni. Így ezt már nem nézhettük meg.

A színészek a zuhogó esőben búcsúztak el.

Mást nem mondhatok, csak azt, hogy gyönyörű volt, és bármikor megnézném még. Mindenkinek szívből ajánlom.

(Cseh Róbert 8.c)

Tanár-portrék

A tanév első riportját az új matematika-orosz szakos tanárnővel, Terjék Gabriellával készítettük.

- Első kérdésünk, hogy hol született?
- Itt, Kiskunfélegyházán születtem.
- Hová járt iskolába?

- Általános iskolás koromban a Batthyány Lajos Általános Iskolába jártam, a középiskolát a Móra Ferenc Gimnáziumban végeztem el, majd tanulmányaimat Szegeden, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán fejeztem be.
- Milyen tanuló volt?
- Az általános iskolában kitűnő bizonyítványt szereztem, a gimnáziumban 4,5-tel végeztem, a főiskolán az átlagom 4,1 lett.
- A matematikán kívül mik voltak a kedvenc tantárgyak?
- Különösen a természetismereti tárgyakat szerettem, különösen a földrajzot.
- Mikor döntötte el, hogy tanár lesz?
- A főiskolán döntöttem el, hogy tanár leszek, de előtte érdekelt a kertészet is, valamint eladó szerettem volna lenni egy játékboltban.
- Miért ezt a pályát választotta?
- Mert mindkét tárgyat szerettem és szívesen foglalkozom gyerekekkel. Így alakult ki az, hogy tanár leszek.
- Voltak-e példaképei?
- Igen, általános iskolában a földrajz tanár.
- Sportolt-e?
- Igen, a főiskolán kosárlabdáztam.
- Voltak-e csínytevései?
- Igen, a gimnáziumban volt egy magyar tanár, aki minden reggel úgy jött be, hogy „Jaj, de jó lenne, most egy meleg virsli, hideg sörrel.” Egyszer aztán teljesítettük a kérését: óra elején ott várta a gőzölgő virsli és a hideg sör. Igen meglepődött, és így fohászzkodott: „Csak most az egyszer ne legyen ellenőrzés!”

Köszönjük a riportot, sok sikert kívánunk a választott pályán!

(Szabó Krisztina, Seres Szilvia 8.c)

